

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXV. ročník

číslo 1/leden 2019

*Šťastný start
do nového roku
přeje
Redakce Brána*

DUBANCI.CZ

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

- Neděle** 9.30 bohoslužby
(1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. Večeře Páně)
14.00 bohoslužby „Společenství Kristovo“
17.00 Křesťané evangelické víry (v ukrajinštině)
- Úterý** 7.30 modlitební setkání
8.00 společné čtení (Marek Orko Vácha: Nevyžádané rady mládeži)
9–12 dětský klub hEaVEN
- Středa** 18.00 biblická hodina
- Čtvrtek** 18.30 mládež
- Pátek** 15.30 dorost
- Sobota** 12–18 společenství EXIT – pomoc lidem bez domova
(1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE

na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Kuchyňská poezie.....	20
Za sborového života.....	3	aneb manuál	
Z prosincového staršovstva		Konzervativní evangelíci ven?.....	21
Lednové konerty ve Strašnicích		aneb polemika s M. C. Putnou	
Povídá se	4	Marulka Hrbková	23
Nico ter Linen – další kniha		rozhovor z února 2017 (4. část)	
Milník v mém životě	8	Z života v jižní Asii.....	25
O setkání, otázce a tichu.....	8	Nepálský student	27
Luděk Rejchrt – 80 let	9	Jubilanti	28
spooousta vzpomínek ☺		Růženka Černá a Saša Slabý	
Broučkový lampionový průvod	16	Jeden den v Novém světě.....	29
pod stolem Páně v Braníku		Kontaktní informace	31
Poděkování po vánoční hře.....	18	Tiráž.....	31

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

Z PROSINCOVÉHO STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo 10. prosince na své 792. schůzi. Biblický úvod měl Jan Amos Dus. Mluvil o druhé epištole Petrově. V něm uznání Ježíše jako našeho Pána otevírá vyšší poznání, víru, ctnost a lásku jako základní křesťanské hodnoty.

Staršovstvu se představila nová členka sboru Zuzana Žežulková.

David Slabý a Jaroslav F. Pechar seznámili staršovstvo s Nástěnkou Trello, elektronickým úložištěm dat, která umožní sdílení a rychlejší výměnu infomací.

Staršovstvo se zabývalo provozními věcmi (proběhla revize elektriny a hašičských přístrojů, koupen gauč do malého sálku). Potvrdilo Magdu Slabou jako náhradnici do dozorcí rady Diakonie.

**LEDNOVÉ KONCERTY
ve Strašnicích**

13. 1. 2019
Petr Čech - varhany
Aneta Schwarzová - soprán
A. Vivaldi, J.S. Bach, W.A. Mozart, aj.

20. 1. 2019
Ondřej Balcar - kontrabas
Josef Coufal - varhany
A. Corelli, A. Vivaldi, V. Kuchynka, aj.

27. 1. 2019
Štěpán Rak - kytara
komponovaný pořad "Kytara napříč žánry"

začátky v 17 hodin

Sbor ČCE v Praze 10 - Strašnicích, Kralická 1001/4
Spojení metro A - Strašnická, tram 7 a 26 - Vozovna Strašnice

POVÍDÁ SE

Uvedení knihy Nico ter Lindena Povídá se... o soudcích a králích (Praha: EMAN, 2018)

Před třemi lety jsme v Braníku přivítali Nico ter Lindena při autorském čtení z prvního svazku cyklu *Povídá se... podle Tóry*. Nico bohužel letos zemřel, ale překladatelská práce na jeho knihách, které se v Holandsku staly bestsellerem, pokračuje. Další svazek letos uvedli Tomáš Trusina z nakladatelství EMAN, Hans van der Horst, spolupracovník na překladu a zástupce nadace SKGO, Martin Prudký z katedry Starého zákona ETF UK a branický farář Jaroslav F. Pechar, díky jehož laskavosti je záznam z večera přístupný také na kanálu youtube*. Příspěvek Jana A. Dusa zde přetiskujeme společně s ukázkou z knihy.

DĚJINY LIDÍ A DĚJINY SPÁSY

Knihy Jozue, Soudců, dvě Knihy Samuelovy a dvě Knihy královské. Příběhy o tom, jak Izraelci vstoupili do zaslíbené země, jak ji nakonec zase ztratili, a o mnoha událostech mezi tím – o Gedeonovi a Samsonovi a dalších soudcích, o Saulovi a Davidovi a dalších králích, o Samuelovi, Elijášovi a dalších prorocích.

Z biblických textů, které nám Nico ter Linden v tomto svazku předkládá, si troufám říci, že většinu neuslyšíte číst v kostele. Jsou příliš kruté, příliš vzdálené. A taky je to samá politika. Nebo si snad můžeme vzít nějaké ponaučení z toho, jak Ehúd propíchl moábského krále Eglóna? Nebo jak Barák s Deborahou vedli Izraelce do boje proti králi Síserovi? nebo jak Gedeón popravil midjánské krále? nebo jak Saul pronásledoval Davida? a vůbec, jak se všelijací další králové a vojevůdci navzájem zrazovali a vraždili?

Příběhy smutné i veselé, příběhy plné krve a násilí, ale taky příběhy naděje. Příběhy, ve kterých vzlyká napětí a bolest, ale také příběhy plné jásoty a veselé hudby. Izrael si v těchhle příbězích nic nenamlouvá, sám o sobě vydává smutné, ale pravdivé svědectví. A právě proto je třeba jasně si povědět, že i takovéto příběhy patří do kostela, do zvěstování křesťanské církve. Ale protože někteří kazatelé se jim vyhýbají (náš branický farář je v tom světlou výjimkou), a protože číst si ty krváky doma přímo z Bible nebývá bez pomoci a bez výkladu zrovna snadné, hodí se mít doma takovou knížku, jako třeba právě Nikovo Povídá se...

Nikovo převyprávění je věrohodné právě proto, že se těm těžkým textům nevyhýbal ani jako spisovatel, ani předtím jako kazatel (působil na několika menších holandských sborech, než převzal péči o reprezentativní amsterodamský Westerkerk). Ve vzorci biblického vyprávění je to vždycky člověk, Boží lid, Boží církev, kdo selhává, a je to Bůh, který člověka přijímá, hříšníkovi odpouští, Božím lidu a církvi otevírá novou perspektivu. Avšak to se neděje nějak automa-

*) <https://youtu.be/wK5qXf3twlw>

ticky. Bůh není tím, kdo by musel vždycky a všem a hned odpouštět. Bohužel, lidé si musí vypít pohár trpkosti za své hříchy, zločiny a zrady. A přesto má zase navrch naděje. Pokání dává smysl právě proto, že počítá s Bohem, který je sice spravedlivý a jehož hněv dopadá na tři čtyři pokolení, avšak jehož milosrdenství je nekonečně větší a přikrývá tisíce dalších pokolení. Jeho milosrdenství – jak tady v Braníku říkáme ve vstupní liturgii každou neděli – jeho milosrdenství je věčné.

Jenže jak to udělat, aby naše kázání na takové texty nezůstalo uvězněné v tragédii lidských dějin? Aby i z nich vyplynulo něco nadějného? Nico to uměl, protože se učil přímo z Písma. Již v samotném Písmu najdeme nesčetně souvislostí a vnitřních odkazů, kde jeden vypravěč navazuje na druhého. Nenápadné souvislosti, které jsou často postřehnutelné jen v hebrejštině, a v moderních jazycích je musíme tlumočit jinými způsoby. Detaily a slovní hříčky, které se těžko překládají z hebrejštiny do holandštiny, a stejně těžko se napodobují i v češtině – a v našem případě by to těžko bylo možné bez veliké pomoci Hanse van der Horsta, roditelého mluvčího, kazatele, teologa. Neboť tady se v posledu nejedná o hebrejštinu, holandštinu nebo češtinu, nýbrž o řeč teologie, která překračuje veškeré jazykové hranice a dokáže se vyrovnat se všemi historickými a kulturními rozdíly, které nás dělí od starověkých nomádů a králů dalekého Orientu. A do toho patří i rozdíly, které dělí starověkého vypravěče od doby, o které on sám vypráví.

Něco z toho se pokusím ilustrovat na následující ukázce. A měl bych ještě předem upozornit, že Nico vychází z teorie, že tato pasáž byla zapsána tak, jak ji známe, až mnohem později, totiž v době babylónského zajetí.

UKÁZKA Z KAPITOLY 6 – JOZUE SE LOUČÍ SE SVÝM LIDEM

Jozue cítí, že se blíží jeho konec... Posadí se pod dub v Šekem a svolá syny Izraele – stařešiny a předáky kmenů, soudce a písaře.

Jenže – to přece nejde! Jozue je nemohl svolat dohromady, protože tihle lidé nežili ve stejné době. Stařešinové a kmenoví předáci – to jsou vesnické rady ze starých dob. Lidé, kteří vedli kočovné polonomády a postupně se usazující zemědělcé. Zato soudci a písaři pocházejí z pozdější, vysoce rozvinuté společnosti, z doby po králi Davidovi. Ty dvě skupiny nikdy nedostanete pod jeden strom, jsou mezi nimi staletí. Tenhle příběh neobstojí.

A co když jsme to my, kdo neobstojí před příběhem? Co když právě to byl záměr vypravěče? Sedí tam kdesi v dalekém Babelu, a důmyslně svádí pod jediný strom obě skupiny – z pradávných i moderních dob, nevzdělané i vzdělané – Izraelce všech věků dohromady. Jozue se loučí, a to, co chce říci, je určeno celému lidu a platí pro všechny doby...

„Hle, já dnes odcházím Mějte vždycky beze zbytku na srdci i na mysli, že ze všech slibů, které vám Věčný dal, ani jeden nezůstal nesplněný. Vždyť tak jako vám Bůh daroval dobro, dopustí, aby na vás přišlo i zlo, pokud porušíte smlouvu

a budete sloužit jiným bohům. Potom vzplane hněvem a vy budete z této dobré země vyhnáni.“

„Takže jsme byli varováni,“ chce tím říci prorok v Babylónu, který je stejně jako ostatní vyhnán z dobré země. „A to varování platí pořád.“

Boží lid je tu shromážděn. Jsou to polonómáři a zemědělci, nebo písaři a soudci? Sedí v Šekemu, nebo v Bábělu? A jmenuje se Boží muž Jozue z Jericha, nebo Jozue z Nazaretu? Tak či tak, v celé bibli a ve všech dobách stále znovu zní ta jediná otázka: Komu chceš sloužit, koho si zvolíš? Boha, nebo bohy? Hospodina Izraele, nebo Mamona?

A synové i dcery Abrahama a Ráchel stále znovu vyznávají: S bohy chceme skoncovat, nechť nás na každém kroku po této zemi provází Boží přízeň. A stále znovu jim to odloučení připadá těžké. Spolehnout se jenom na Boha? Bojí se. Lidské síly na to nestačí.

„Nuže, bojte se Hospodina a služte mu prostě a věrně. Skoncujte s bohy, kterým sloužili vaši otcové za Řekou, i s bohy Kenaánu. Zvolte si dnes, komu chcete sloužit. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu...“ To jsou ta slova, jimiž chce Jozue znovu uvést do chodu dějiny spásy, která osvobozuje, a spravedlnosti, která zavazuje.

JEŠTĚ POZNÁMKA K HUDEBNÍMU DOPROVODU,

za který děkujeme Alžbětě a Šárce Dusovým. Poslední slova z ukázky jsou převzata z holandské písně na motivy žalmu 98, který nás vyzývá, abychom na svých klidných poutích stále měli před očima svobodu darovanou Hospodinem. Svobodu,

ve které všechno začalo a ke které nás Hospodin vede. Za touto svobodou máme kráčet jako poutníci do Jeruzaléma, klidně a pokojně, s důstojnou závažností (protože spravedlnost „zavazuje“), ale i vesele, s doprovodem citar i trub a polnic; a kdyby Izraelci mohli tahat po poušti klavíry, a kdyby jim je někdo dokázal tak pěkně naladit jako Ivoš, jistě i na ně by rádi hráli Hospodinu pro radost.

Tu závažnou, důstojnou, dramatickou životní polohu nám před chvílí ilustroval židovský skladatel Ernest Bloch skladbou Nigun, což je chasidská meditace, prostřední část z cyklu Baal Schem. V této kompozici z roku 1923 slyšíme tragédii i slávu židovských dějin: první část se jmenuje Pokání (Vidui), druhá je tato Meditace (Nigun), a vrcholem je část třetí: Radost

z Tóry (Simchat Tora). Židovský národ, a s ním samozřejmě i my všichni ostatní, jak národy, tak jednotlivci, se na nesčetných křižovatkách rozhodujeme mezi Bohem a bohy, mezi Bohem Jozuovým a Ježíšovým – a bohem Mamonem. A když se rozhodneme špatně a zabloudíme, volá nás Jozue ze Šekemu, stejně jako Ježíš z Nazaretu, a vlastně všichni bibliční svědkové, k Pokání a k Zamyšlení. Abychom se navrátili k Bohu, přijali jeho odpuštění a znovu zažili Radost z Tóry. Protože Boží milosrdenství je věčné a překračuje a překonává zákruty lidských dějin. Proto i v naší muzice má převažovat veselá nota, a proto jsme i tu dramatickou židovskou meditaci záramovali dvěma skladbami českých skladatelů: naše setkání jsme zahájili Sonatinou pro housle a klavír Bohuslava Martinů, který přes všechny svízele na své emigrantské pouti zůstal optimistou, a zakončíme Sonatinou G-dur (opus 100) dalšího českého skladatele, jemuž víra dodávala celoživotní energii – Antonína Dvořáka.

Děkuji za pozornost.

Jan A. Dus, 13.12.2018

MILNÍK V MÉM ŽIVOTĚ

Vážený přítel,

rád bych se s Vámi podělil o dosti významný milník v mém životě, který se udal dnes, 25. 12. 2018 na letošní Boží hod na bohoslužbách. Tedy myslím, že to je významný bod – můžete posoudit sami. Je to více než půlstoletí, kdy jsem naposledy byl jako římský katolík u svatého přijímání. A dnes jsem přijímal tělo Kristovo a jeho krev po více než 50 letech v evangelickém kostele a byl to skutečný chléb, nikoliv hostie, a skutečné červené víno s dobrou chutí. O tom se však zmiňuji pouze proto, že jsem kdysi v Řecku zažil pravoslavnou bohoslužbu, v jejímž průběhu se lámal skutečný bílý chléb, a já jsem jim trochu záviděl, že měli možnost prožít tento rituál tak, jako jej kdysi prožil Ježíš. Dnes jsem měl konečně příležitost toto skutečně v reálu prožít ve Vašem branickém sboru.

Můžete si říct, jakýpak milník, ale pro mne nepřiliš oddaného římského katolíka zvyklého na užívání latiny a římskokatolické rituály při mši přístup pana faráře Jardy (tak o něm mluví má dcera) to znamená velkou změnu. Souvisí to i s prostou výzdobou kostela, oltáře, varhan atd., kdy si žádný na nic nehraje. Copak se první křesťané klaněli zlatým oltářům, komžím apod. jako dnes? Určitě ne.

Při zpěvu nábožných písní jsem samozřejmě jako neznalý jen spíše tiše pobrukoval a právě tehdy jsem si vzpomenu na svou maminku, která byla původně členkou Českobratrské církve evangelické, ale za války, když si brala mého tatínka, musela z nějakých důvodů přestoupit na jeho římskokatolické vyznání. Víím, že

Pán Bůh ty rozdíl ve vyznání asi příliš nebere, ale stejně... Když jsem se jako znuděný kluk po dlouhé mši udiveně vyptával, zda všechny ty písně zná, řekla mi, že si také spíše pobrukuje s malým zpožděním za ostatními. Koneckonců, po bohoslužbách v Braníku jsme s celou rodinou jeli na vyšehradský hřbitov, kde jsou rodiče pochováni, tak jsem jí to v duchu vyprávěl.

Do Vašeho sboru nás s manželkou přivedla naše dcera Pája, ale o tom, jaké jsme měli s římskokatolickým klérem potíže, aby byla pokřtěná, Vám povyprávím zase někdy příště. Nu a o tom, zda jsem splnil své dnešní předsevzetí odpustit bližnímu svému, tedy v mém případě mladému nevychovanému zubaři na drahé soukromé klinice na pražském Bohdalcu, zase až příště.

Krásný a milostiplný nový rok přeje všem

JVK

○ SETKÁNÍ, OTÁZCE A TICHU

O adventu jsem pomáhala při Dnech víry v kostele sv. Ignáce. Divadelní představení měl odehrát Vítá Marčík. K jeho poetice autorského divadla lze přistoupit jen dvěma způsoby - buď se do do jeho výpovědi o světě zamilujete, nebo se do jeho výpovědi o světě zamilujete.

U Ignáce mají od začátku adventu v jedné kapli po pravé straně připravený betlém. Tedy připravený - běžná výzdoba je pryč a celý prostor je přikryt krásnou tmavou látkou.

„Co zde bude?“ Otázal se mě Vítá.

„Bude zde betlém.“

„To je nejkrásnější betlém z celého letošního adventu - je připravený a přitom tu ještě není. A nutí lidi ptát se, co zde bude, protože ptát se je moc důležité.“ Spíš pro sebe než pro mě řekl Vítá. A pokračoval:

„Protože čekání je důležité stejně jako ptaní. Dřív lidi slavili, těšili se na slavení a neslavili. My dnes chceme slavit neustále a tak už ani slavit neumíme. A advent je o čekání, o tichu, o naslouchání. Proto je tak důležité, že betlém je připravený a vlastně není. Protože se musíme zastavit. A čekat.“

Vítá Marčík použil jiných slov. Ale myšlenka mi zůstala a já se rozhodla podělit se o ni.

A vám všem přeju, abychom se dokázali nejen o adventu zastavit, abychom se uměli připravovat na slavení a našli příhodný čas k slavení. Protože stále je z čeho se radovat. Jen je nutné naučit se hledat.

Radostný rok 2019 všem přeje J. M.

LUDEK REJCHRT – 80 LET

Našeho drahého bratra, emeritního faráře, Ludka Rejchrtu není třeba v našem sboru představovat. K oslavě osmdesátých narozenin, které bratr Rejchrt brzy oslaví, proběhne v neděli 27. ledna po bohoslužbě koncert pod taktovkou Tomáše Bedrníka.

Jste srdečně zváni!

A protože někteří z nás nemohli bratra Rejchrtu poznat osobně, požádali jsme o několik slov bratry a sestry, kteří za jeho působení sedávali v lavicích kostela každou neděli.

Luděk Rejchrt očima branických bratrů a sester

JUBILANT LUDĚK REJCHRT

První setkání s bratrem farářem Ludkem Rejchrtem mi připadá jako by to bylo před nějakým krátkým časem. Skutečnost je jiná, známe se 35 let, tedy dobu, která pro nás oba představuje téměř polovinu života. Mohu mluvit jen za sebe, ale od prvního setkání jsme si byli blízcí. Pro mne tomu možná pomohla již v té době dlouholetá známost s jeho bratrem Milošem, se kterým jsem strávil několik biblických kurzů. Zde jsem měl možnost poznat obdarování v hudbě a skladatelství bratří Rejchrtů. V evangelickém prostředí jsem se pohyboval od dětství, poznal celou řadu farářů, a to nejen z jejich vystupování při bohoslužbách. A tak od průběhu prvních bohoslužeb v Braníku a navazujícím krátkém rozhovoru po jejich skončení jsem nabyt přesvědčení, že jsme si po přestěhování do Prahy vybrali správně. Stejného dojmu nabyla manželka i obě dcery, které se zájmem vnímaly poutavá vyprávění biblických příběhů v rámci rodinných bohoslužeb. Příjemným překvapením byl vždy plně zaplněný kostel, a to napříč všemi generacemi, zejména malými dětmi. Rychle jsme poznali, jak na nás pozitivně působí radostná obecenství, výborně teologicky připravená kázání, z kterých jsme byli vždy povzbuzeni, potěšeni a posílněni do následujících všedních dnů.

Když jsem byl osloven, abych ve sboru převzal štafetu kurátora, tak mi bylo zcela jasné, že mým nejbližším ze spolustarších, bude skvělý duchovní a laskavý člověk. Skutečně velmi rychle mezi námi vzniklo krásné pouto se vzájemně dobrými vztahy. Při svém kurátorském působení jsem byl svědkem pomoci bratra faráře jednotlivým bratrům a sestrám s jejich problémy, starostmi nebo v období, kdy jejich duše byla smutná. A skutečně stačilo mnohdy jen několik málo vět, aby odcházeli potěšeni a pozitivně naladěni. Mnozí mi následně říkali, jak byla taková pomoc pro ně vzácná a potřebná, a tak vím, kolik členů branického sboru s vděčností na jeho obdarování vzpomíná.

S bratrem farářem jsem prožíval jeho dojmy z pravidelných návštěv dětské onkologie v motolské nemocnici, které z mého pohledu byly často deprimující.

Těžko se dá vžít do jeho situace, kdy se dítě už s nevyléčitelnou nemocí těší na jeho návštěvu další den se společnou modlitbou a bratr farář byl přesvědčen, že další den už dítě bude v Boží náruči. Se stejným nasazením se věnoval děvčatům, při jeho setkáních s nimi v diagnostickém ústavu, kam se dostaly na základě mnohdy tragických událostí. Svoji vděčnost dokázaly projevit občasnou návštěvou bohoslužeb. Některé z nich se mu na pro ně zcela nezvyklý laskavý přístup ozývaly ještě následně po jejich propuštění.

Po celých neuvěřitelných 25 let jsme se těšili, a nejen my v Braníku, ale i další pražská veřejnost, na jeho vánoční hry. Bohužel jsme si možná dostatečně nevážili, že za nimi nebyl jen jako autor, ale současně jako režisér, dirigent a tvůrce scény. Jako výborného teologa jsme si ho užívali nejen při bohoslužbách a biblických hodinách, ale i z jeho literární nebo písňové tvorby. K ní se můžeme stále vracet. Jeho obdarování jsme mohli vidět v dalším uměleckém nadání v podobě řezbářských či grafických pracích. Inspirací pro svá umělecky hodnotná díla převážně nacházel právě v biblických příbězích a biblických postavách. Všechna tato tvorba si vyžádala mnoho času, ale z nich je pro nás opět cítit potěšení a povzbuzení.

Vážil jsem si bratra faráře za jeho pracovitost. Nedokázal lenořit, ani o své dovolené, kromě svých koníčků, sloužil ve sboru, kde s manželkou trávili dovolenou. Někdy jsem zaslechl poznámky, že nenavštěvuje rodiny k přátelským rozhovorům nebo k misijní službě. Na druhou stranu byly zcela obvyklé dlouhé fronty účastníků bohoslužeb na láskyplná slova nebo alespoň na bratrský stisk ruky.

Samozřejmostí byla případná domluva, aby se s jeho možnou radou v potěšení pokračovalo individuálně v kanceláři. Nelze opomenout mnohaletou administraci Hvozdnice. Nakonec svoji náročnou službu dokázal zvládnout sám a hlavně ve zdraví. Je vidět, že ho měl Pán Bůh rád a obdarovával jej silou se se vším vyrovnat.

S láskou si celý sbor připomíná významné životní jubileum bratra faráře Ludka Rejchrt. Já osobně jsem rád, že jsem měl možnost spolupracovat s člověkem, kterého jsem si vážil a vážím pro jeho charakter, zvláště pak jako věrného a pokorného Božího služebníka. Byl jsem svědkem, že ho vedla Boží ruka, a tak mu přeji, aby Pán Bůh ho měl stále rád a pomáhal mu i nadále. Pevně věřím, že s vyjádřením upřímných díky a s přáním Božího požehnání do dalších let jeho života nezůstanu sám.

Pavel Novotný

NENÍ TO JEŠTĚ TAK DALEKÁ MINULOST, kdy jsme neradi stávali ve frontách na všechno možné. Ve stejné době jsme naopak trpělivě a rádi čekali po bohoslužbách ve frontě, na jejímž začátku blízko dveří stál bratr farář Luděk Rejchrt; každému podal ruku a věnoval mu alespoň několik slov.

Branický sbor byl obdarován třemi faráři s úžasným vztahem ke všem generacím. Mám osobně tu výsadu, že jsem mohla (a znovu mohu) brát užitek i z je-

jich mnohostranných obdarování, která v případě bratra faráře Rejcherta slouží doslova celé církvi (zpěvníky, knížky, vánoční hry atd). DÍKY ZA TO !!

D. Rut Nývltová

JAK JSEM POZNALA NAŠEHO BRATRA FARÁŘE LUŽKA REJCHERTA

Obsahem mého vyprávění bude vzpomínka stará přes čtyřicet let. Když se narodil náš první syn a já jsem si přála, aby byl pokřtěn, trval můj muž na křtu v evangelickém kostele. Navíc mi, ač se v té době považoval za nevěřícího, naznačil, že jezdí do práce okolo takového hezkého dřevěného evangelického kostela v lomu... No a já jsem pochopila. Bylo rozhodnuto, bylo vybráno. A to jsme nevěděli o branickém evangelickém sboru ani o faráři vůbec nic. Já jsem nepravidelně navštěvovala katolický kostel na Lhotce a naši svatbu v roce 1974, resp. její požehnání (oficiální svatba musela být na úřadě), jsme měli v chrámu sv. Víta.

Za pár dní jsem se tedy vydala do Braníka, do evangelického dřevěného kostelíku, domluvit křest našeho syna. Byla jsem neklidná, nevěděla jsem, co a jak. Ale když jsem poprvé uviděla a uslyšela bratra faráře Rejcherta, cítila jsem, že jsem se, ne vlastní zásluhou, dostala do nejlepších rukou. Dozvěděla jsem se, samozřejmě v lásce, že moje představa o křtu je tak trochu naivní a začali jsme s přípravou na křest.

Postupně byli v „našem“ kostele bratrem farářem Rejchertem pokřtěni všichni tři naši synové. Zpočátku jsme nepravidelně navštěvovali bohoslužby, já později pravidelně biblické hodiny, děti nedělní a nácviky vánočních her. To vše nás stále víc sblížovalo s bratrem farářem i s dalšími členy sboru. Můj první dojem z bratra faráře Rejcherta se v čase nejen potvrdil, ale ještě prohluboval. Obdivovala jsem ho i za jeho nejrůznější projevy lásky. Za jeho laskavost, trpělivost, pochoopení, snahu a ochotu pomoci potřebným, neskutečnou trpělivost s dětmi, třeba při bohoslužbách nebo při nácviku vánočních her, velikou úctu ke každému dítěti, za jeho pracovitost, psychické i fyzické nasazení, ale také za odvalu v situacích, kdy věřil, že to co dělá je dobré. Však různé aktivity, např. příchod dívek z diagnostického ústavu do kostela na bohoslužby nebo podpora vězněného Mirka, nebyly všemi přijímány s pochopením (u Mirka mám na mysli i svoji vlastní nedůvěru a pochybnosti). Měla jsem vždy tu zkušenost, že bratr farář Rejchrt nikoho neodsuzoval. Často vzpomínám, jak nám citoval indiánské přísloví: „Nikoho neposuzuj, dokud tři měsíce nechodíš v jeho mokasínách.“ Vždy hledal, a jistě hledá stále, pro každého pochopení a také tolik potřebnou naději.

Jsem velmi vděčná za to, že bratr farář Rejchrt, možná trochu zvláštní cestou, ale hlavně že vstoupil do mého života a byl mi i velkou oporou v těžkých životních situacích. Doufám, že jsem díky němu leccos pochopila, leccos se naučila a velmi mi pomohl na cestě víry (i když mi vždy zdůrazňoval, abych víru stavěla na Kristu a ne na člověku). V branickém sboru jsem i díky němu našla

svůj druhý domov a cítím, že mu nikdy nemohu být dost vděčná. Mám ho prostě moc ráda, moc si ho vážím a ze srdce mu přeju vše dobré.

V lásce, *Miluše Kolářová*

VZPOMÍNÁNÍ NA SPOLEČNOU CESTU S BRATREM FARÁŘEM REJCHRTEM.

Pokřtěn jsem byl před 73 lety v evangelickém sboru v Korunní třídě na Vinohradech. Jako malý kluk jsem docházel do modlitebny ČCE v Čajkovského ulici na Žižkově, kde byl po válce aktivní sbor pod vedením bratra faráře Čapka. Prošel jsem tam nedělní školou, dorostem, byl jsem konfirmován a do 18 let jsem se zúčastnil sborového života, zejména setkávání mládeže v modlitebně i ve vnitrobloku. Jsou tam dodnes vedle sebe dva sborové domy, které odolaly i porevoluční privatizaci. Na pozemku sboru tam bylo volejbalové hřiště, kam jsme si chodili každý týden zahrát. Jenže pak přišel nástup na střední školu, našel jsem si děvče mimo církev (mou milou Věrku, se kterou jsme oslavili už před dvěma lety zlatou svatbu). Naše dvě děti jsme ve sboru nechali pokřtít a brzo nato jsme se přestěhovali do Blatné na Strakonicku, kde evangelíci prakticky neexistovali.

Tak se stalo, že jsem do sboru přestal docházet a následujících víc než 25 let jsem nepraktikoval. Nedá se říct, že jsem našeho Pána Ježíše opustil, ale v době tvrdé normalizace jsem kolem sebe viděl, jak režim zachází s lidmi, kteří chodí do kostela. Prostě jsem ochladl ve víře a kostel (katolický, jiný tam nebyl) jsme navštěvovali jen na Vánoce o půlnoční. Pak jsme se odstěhovali zpět do Prahy a do sboru jsem se už nevrátil.

Zlom v mém životě nastal během sametové revoluce. Založili jsme s několika přáteli stejného smýšlení v Léčivech Modřany Občanské Fórum a během stávký jsem byl zvolen předsedou. Několikrát jsem vystoupil před celým osazenstvem fabriky a viděl jsem jak mi lidé vyslovují podporu a doslova mi visí na rtech. Kdybych tenkrát ztratil rozvahu a dal povel k útoku na komunistické vedení fabriky, kdoví jak by to dopadlo. Zjistil jsem jak snadno se dá manipulovat davem a lekl jsem se toho.

A pak jsem jel tramvají okolo branického kostelíku a najednou mi došlo, že člověk potřebuje nějakou oporu, aby neuklouzl a ve své pýše nenadělal škodu, která třeba nepůjde napravit. Vrátil jsem se z následující stanice, vstoupil do otevřených dveří a zaklepal na dveře kanceláře, kde seděl bratr farář Rejchrt. Ačkoli jsme se viděli poprvé, vysypal jsem ze sebe své obavy a on mi řekl: „ to, co potřebuješ, je pokora. Pokoře se naučíš, budeš-li o ni žádat Pána a tohle je to správné místo. Přijď mezi nás, kdykoli budeš chtít.“

A tak jsem v branickém sboru zakotvil. Našel jsem nejen to, co jsem aktuálně potřeboval, ale i společenství lidí stejné víry, které mne od počátku přijalo mezi sebe. Překvapila mne otevřenost bratra faráře, jeho obrovská šíře aktivit od uměleckých (skládání písní, zpěv, hra na nástroje, malování a řezbářství), až po

návštěvy ve věznicích (zde vzpomenu záruku sboru za Mirka Kurovského), působení mezi děvčaty v Diagnostickém ústavu v Hodkovičkách, z nich mnohé přivedl do kostela a k víře). Soubor, který vedl, jezdil zpívat do opuštěného kostela ve Stebně, což tam zanechalo jistě trvalou vzpomínku mezi místními i chalupáři.

Pak mne oslovil tehdejší kurátor bratr Pavel Novotný, abych nastoupil do staršovstva jako náhradník za zesnulou sestru Dvořákovou, na doporučení bratra faráře. Ačkoli jsem byl celkem novým členem sboru a obával jsem se, zda nebude odmítavá reakce „domácích“, dali mi oba důvěru a pomohli mi v uplatnění ve staršovstvu ještě po následující dvě období.

Nebojím se říci, že se stal nejen mým farářem, ale opravdovým přítelem, kterému jsme se mohl kdykoli svěřit se svými problémy a starostmi. Na biblických hodinách jsme se modlili za návrat mého syna Tomáše, který po několika letech odmlčení a přerušení kontaktu s námi nakonec přišel právě po Vánocích. Modlili jsme se i za uzdravení Miloše Pechara, což se také vyplnilo ve stejné době. Obojí považuji za zázrak, na kterém ovšem mělo velký podíl naše vědomí, že nás Pán neopustí. A o tom nás bratr Rejchrt ubezpečoval. A tak bych mohl pokračovat....

Jednoho dne nás na staršovstvu vybídl, abychom začali hledat jeho nástupce. Nechtěli jsme uvěřit, že už chce skončit, ale pak jsme si uvědomili, že se stará o nemocnou ženu Noemi a potřebuje si od náročné práce odpočinout. Poslechli jsme a výsledkem byl výběr nového faráře Jardy Pechara, který zde v Braníku prošel dětstvím a mládím, pod vedením bratra Rejchrt. Bohu za to díky, byla to dobrá volba. A Bratr Rejchrt si mohl po mnoha letech oddechnout, že je sbor v dobrých rukou. Jen škoda, že mezi nás častěji nezavítá. Za jeho občasná vedení bohoslužeb jsme všichni vděční.

Bratře faráři, přejeme ti k narozeninám i do dalšího života celé tvé rodině zdraví a Boží požehnání.

J. Kučera

KDYŽ MI BYLO PATNÁCT ROKŮ, přestěhovali jsme se do Prahy a tatínek (Timotheus Pokorný) se stal branickým farářem. Do branického sboru jsem chodila až do své svatby. Po svatbě jsme se přestěhovali do Holešovic a tam jsme chodili do sboru a po nějaké době mi onemocněl muž. Jeho rodiče byli starší a vzhledem k manželově nemoci jsem o ně převzala starost já. Každou neděli jsem za nimi jezdila do Libiše, abych jim trochu pomohla. A tak se stalo, že jsem přestala chodit do kostela. Ostatně holešovický sbor byl zrušen, tak bych ani neměla kam chodit. Manželovi rodiče se dožili dost vysokého věku (tatínek 92 let) a já za nimi jezdila mnoho let. Když pak zemřeli, konečně jsem měla v neděli čas. Tou dobou jsme bydleli na Jižním městě a já se rozhodla pro Braník, protože jsem tam prožila pěkné časy. Jistě si dovedete představit, jak to pro mě bylo těžké znovu po pauze přes deset let se začlenit do církve. Připadala jsem si jako ten ztracený

syn, který se vrací s pokorou zpět domů. Měla jsem obavu, jak budu přijata. Zašla jsem hned k faráři Ludku Rejchrtovi, všechno mu o sobě řekla a také vysloвила prosbu, zda bych mohla chodit do Braníka nejen jako host, ale jako platný člen sboru. Nikdy nezapomenu na to, jak mě pan farář přijal. Byl laskavý, chápavý a přijal mě s radostí. Spadla ze mě všechna tíseň a já si hned připadala, že jsem doma. Když pak se mému muži zhoršovalo zdraví, byl to pan farář, který si vždycky našel čas na povzbuzující slova. Proto na něj s láskou vzpomínám a nikdy mu nepřestanu být vděčná.

Eva Borecká

VZPOMÍNKY

Před deseti lety, když bratr farář Rejchrt odcházel do důchodu, jsme mu posílali vzpomínky na jeho působení v Braníku. Já jsem tehdy napsala:

„Když mi byla půlka roků, nežli je mi dnes, objevil se nový farář, změnu s sebou nesl. Cípek šatů žmoulala mu malá ručička. Podle vlásků soudili jsme: asi holčička (ba ne, byl to kluk David). Manželku měl také krásnou, jako obrázek. Hned jsme si je oblíbili – zbyl pár otázek. Tušili jsme: bude změna – jak se projeví? Že ne špatně, bylo jasné hned tu neděli. Kázal s chutí, zpíval zvučně, elánu měl dost. Věděli jsme, služby Boží budou pro radost.“

Dnes jsem procházela přehled činnosti branického sboru od roku 1973, kdy byl zvolen jeho farářem Luděk Rejchrt. Já jsem byla od roku 1975 až do roku 2009 ve staršovstvu. Takže vzpomínek by bylo hodně. Hlavně na problémy, které bylo nutno řešit, problémy, které se měnily vzhledem k politickému vývoji, personální záležitosti, po roce 1990 spory mládeže. Bratr farář kromě práce v Braníku administroval sbor v Modřanech a od roku 1988 ve Hvozdnici.

První neděli v měsíci byly rodinné služby Boží. Vždy se nacvičovaly nové písně. Lidé se na tuto neděli těšili, byla při nich větší účast. Kolem roku 1977 se lidé báli setkávat se v kostele, účast klesla, děti nepřišly. Ale nenechaly si ujít vánoční hru. Většinou ve hrách vystupovalo 30 až 50 dětí. V roce 1990 vystupoval farář Rejchrt s branickými dětmi v televizním pořadu Kamarád. Dětskou vánoční slavnost natáčela televize. V roce 1995 ve ván. hře účinkovalo 62 dětí – repríza hry byla v katolickém kostele.

LR měl velice vyvinuté sociální citění. Kromě toho, že radil a pomáhal členům sboru, pravidelně docházel na dětskou onkologii, pečoval o děti v Diagnostickém ústavu dětí v Krči a mládeže v Hodkovičkách. Dívky z těchto ústavů přivázel do kostela v Braníku. Hodně času a energie věnoval Mirkovi Kurovskému. Náš sbor vydal Mirkovu knížku Byl jsem ve službách zla a převzal za Mirka společenskou záruku a požádal o jeho předčasné propuštění z výkonu trestu.

To zdaleka není všechno. Chybí vzpomínky na zpěvníky, knížky, výstavy výtvarných děl.

Není tu nic o stavbě apsidy, o lakování plotu, o tom, jak bratr farář starší sestru nejen navštívil, ale vyvezl ji na kopec, aby se mohla rozhlédnout po okolí...

RČ

MILÍ PŘÁTELÉ, NENÍ LEHKÉ VYJÁDŘIT, co vše pro mne znamenal a znamená bratr farář Luděk Rejchrt. Již jsem se o to pokusila onehdy v Bráně č. 9/2013 v článku Svědectví aneb 20 let s branickým sborem...Luděk Rejchrt byl prvním, kdo mě po mém počátečním teenagerovském hledání „na vlastní pěst“ skutečně prakticky přivedl a trpělivě vedl k Bohu a zároveň s branickým sborem mi řadu let umožnil růst ve víře. Zapojoval mě zprvu do různých hudebních, divadelních a tvůrčích aktivit, které v rámci své duchovní činnosti a múzického obdarování tvořil, pořádal a byl často i jejich protagonistou – vzpomeňme třeba na aktovku PŘE BRATRA AUGUSTY, kde byl zároveň autorem i hercem, jeho nespočet vánočních her, koncerty, natáčení branického CD (v kterýchžto aktivitách mě často potčil pozváním hrát na housle nebo zpívat, ba i recitovat) a mnoho jiného, za což cítím dodnes vděčnost a tyto vzpomínky mi přinášejí hodně radosti. A rozhovory s Ludkem Rejchrtem o věcech víry i o životě samém a jeho „zákrutách“ byla vždy jako pohazení, moudrá a srdečná. Díky jeho duchovní práci (v kázáních, na biblických hodinách, z jeho knížek) jsem pocítila výjimečné chvíle v Kristu, „v boží dlaní“, v branickém společenství, plné lidského porozumění a vřelosti. Drahý bratře faráři, přeji Vám hojnost dobra k Vašemu jubileu, myslím na Vás s láskou a vděčností a vždycky budu!

Vaše Ester Brandejsová

MOJE CESTA DO BRÁNÍKA

Už je to dvacet let co jsem se přestěhovala z Petřin do Krče. Léta jsem chodila do sboru ve Střešovicích. Měli jsme výborného bratra faráře Vettra. Ještě po přestěhování jsem jezdila do Střešovic. Na radu jedné sestry jsem zašla do Braníka, abych si poslechla bratra faráře Ludka Rejchrtu. Kázání se mi moc líbilo, a tak bylo rozhodnuto. Bohoslužby i biblické hodiny byly výborné. Jenom při biblických hodinách jsem se často pletla bratru faráři do řeči, až mě sestra Rut napomenula z kazatelny při nedělních bohoslužbách. Ale já měla obavu, že když se hned neozvu, tak zapomenu, co jsem chtěla povědět. A bratr farář to ve své laskavosti a trpělivosti snášel.

Děkuji za všechno všem.

Věra Novotná

BRATR FARÁŘ REJCHRT – NESKUTEČNÁ POSILA v nejtěžších chvílích života. Přišla jsem do našeho sboru po dlouhých letech bez sborového života – krátce po ovdovění a po hledání útěchy v tehdy smutném sboru u Klimenta.

Radostné prostředí útulného kostelíka a hlavně srdečné uvítání a zájem milého kazatele při loučení mne ke zdejšímu sboru připoutalo navždycky. Když jsem pak odjela na půl roku jako pečovatelka o téměř stoletou přítelkyni naší rodiny, kázání, které mi bratr Rejchrt pravidelně posílal, byla velkou posilou.

Krátce po návratu z těžké služby mne čekalo snad nejtěžší období mého života – sedmiletý marný boj mého syna s leukemií. Laskavý zájem bratra faráře, pravidelné cesty s ním do Hvozdnice, tehdy kazatelské stanice, kdy byl čas na delší soukromé rozhovory mi tehdy byly skutečným Božím darem.

Bratře Rejchrte, díky Vám a přání síly a Boží pomoci ve Vaší současné starosti Vám vyprošuje Vaše vděčná

Dagmar Evaldová

Děkujeme všem, kteří napsali své prožitky s bratrem Rejchrtem. Radujeme se z jeho působení v branickém sboru a děkujeme Bohu za požehnané roky, které jsme s ním mohli strávit.

Za redakci Brána
KW

BROUČKOVÝ LAMPIONOVÝ PRŮVOD

„Byl podzim. Světla ubývalo a zimy přibývalo, a tak broučci, že už nikam nepoletí.“
Jan Karafiát, Broučci

Každý ví, že když se začne brzy stmívat a zima se přiblíží, začínají se broučci ukládat k zimnímu spánku. Tentokrát to ale bohužel nestihli a tak potřebovali trochu pomoci. Naštěstí se našlo jedenáct dětí, které se vydaly v před adventní sobotu broučky uspat. Našli jsme společně poschovávané broučky, vyrobili jsme si krásné lampionky a vydali jsme se po schodech nad kostel broučky uložit a zapívat jim ukolébavku, aby se jim pod sněhem lépe spalo.

Magda Slabá

PODĚKOVÁNÍ PO VÁNOČNÍ HŘE

Milí přátelé, milí hosté, v tomto kostele pravidelně děkujeme, modlíme se a zpíváme, a tak tomu bude i teď, když dozněla poslední písnička z vánoční hry Tak trochu jiný král. Váš potlesk patřil v první řadě všem hercům (kteří za chvíli najdou dáreček tady pod stromečkem). Ale je tu mnoho dalších, komu je třeba poděkovat.

Herci měli kde hrát - a tak děkujeme *Jiřímu Holému* a jeho týmu za stavbu pódia (a za chvíli se bude pódium rozebírat, takže dopředu děkujeme i těm, kdo budou ochotni pomoci). Tak jako každý rok, i letos herci hráli před krásnými kulisami - a tak děkujeme *Marii Saudkové* za erby a další rekvizity, které nás přenesly do artušovské doby. Herci měli v čem hrát - děkujeme *Miladě Borovské* a *Jitce Slavíčkové* za spoustu práce věnované zkouškám a výrobě hereckých kostýmů. Herci věděli, co mají zpívat - děkujeme branickému komornímu orchestru pod vedením *Tomáše Bedrníka* za vynikající hudební provedení a nazkoušení všech písniček; jmenovitě pak děkujeme *Luďkovi Rejchrtovi* za jeho osvědčené songy, za texty i nápěvy, které vznikaly právě na půdě branického sboru. A konečně: herci věděli, co mají říkat a jak mají hrát. Za to patří největší potlesk autorce a režisérce, která tuto hru s asistencí *Jaroslava F. Pechara* sepsala a nastudovala, *ladné dáme z Camelotu, Lídě Holé*.

Milí přátelé, v poslední scéně se vesničané bojí, že nebudou moci slavit vánoce, protože jim z betléma zmizelo dřevěné jezulátko. Ukradl ho zloděj a i když

ho chytili, není jim to nic platné. Jezulátko je definitivně ukradené a prodané, peníze propité. Takže vánoce nebudou?

Budou! Jezulátko v jesličkách nám může být klidně ukradené. Je jenom symbolem naší víry. Nevěříme v dřevěnou sošku, šatičky a ozdoby. Věříme v živé lidi, žádné vyparáděné sochy. V reálné lidi, často slabé, chybující a pochybující. Tak jako Artuš pochyboval, že právě on by měl být králem, anebo David, když ještě hlídal ovečky, netušil, že jednou porazí Goliáše (o kterém si za chvíli zazpíváme). *Věříme v živé lidi a v živého Boha*, ukřižovaného a vzkříšeného Pána Ježíše Krista, který si tyhle živé lidi povolává. Takové, jací jsou, se všemi chybami a slabostmi. Povolává si je ke své službě, a když se tihle živí, normální, slabí lidé v jeho službách dají dohromady, - když každý přinese to málo, co má, jako když se betlémské figurky sběhnou kolem jesliček, - pak se mohou stát veliké věci. Proto se můžeme radovat z Ježíšova narození. V této radosti se skloňme před naším Stvořitelem v *Modlitbě Páně* a v této radosti zakončíme dnešní večer písničkou *Narodil se Kristus Pán*.

JAD

KUCHYŇSKÁ POEZIE ANEB MANUÁL

*Jsem kuchyně z evenu,
dlouho čekám na změnu.*

*Uklizená toužím být,
všechno na svých místech mít.*

*Ať jsi hostitel či host,
pamatuj na zdvořilost.*

*Uklízej tu nádobí,
a to v každém období.*

*Pomůžou ti cedulky,
proto žádné odchylky!*

*Směle vař i peč i smaž,
a potom se rádně snaž*

*po sobě vše uklidit,
a odpadky vytřídit.*

*Potravinu, co nesíš,
domů odnést si je smíš.*

*Já nevím co se zbytky;
jak zpracovat přebytky?*

*Nemám ráda nejvíce,
zbylé sáčky skořice!*

*Mysli také na přírodu,
šetři síly, čas i vodu.*

*Pokud toho hodně máš,
použít se myčku snaž!*

*Tablety jsou pod dřezem,
kdo našel, je vítězem!*

*Před odchodem zkontroluj
čistotu a úklid svůj.*

*Nezapomeň umýt linku,
nemám ráda žádnou špínku!*

*Ať se nikde neválí,
misky, hrnky a vály!*

*Chceme to tu mít hezké,
snaž se, přec se ti nechce!*

*Děkuji ti za směnu,
tvá kuchyně z Evenu.*

Informace pro všechny! – Pod lavičí v kuchyni v Evenu je přepravka se ztrátami a nálezy – jak oblečení, tak krabiček, krabic, termosek apod. Prosím, čas od času se do ní podívejte, zda není něco z toho vaše. Děkuji.

Vaše kuchyně

KONZERVATIVNÍ EVANGELÍCI VEN?

Martin C. Putna v *Protestantu* (8/2018) zmiňuje osm poznámek „dělníka jedenácté hodiny“ vztahující se k současnosti a budoucnosti evangelické církve. S mnohými lze s radostí souhlasit – třeba že církev je jen prostředkem a nikoli cílem či objektem uctívání, či že může čerpat mnohé ze své minulosti. Přesto jsou některé jeho poznámky problematické a až nepřátelské vůči části církve, byť jsou haleny do pěkného hávu.

Opakovaně se totiž Martin C. Putna vymezuje proti konzervativním proudům v církvi – vyzývá, aby ČCE byla „integračním prostorem všeho nekonzervativního“ a měla by se obrátit ke všem těm, „kdo trpí v prostředí konzervativním“. Ve vztahu ke konzervativním proudům by pak „měla odložit zdvořilost“ a měla by jasně „stát na straně společnosti otevřené a slušné.“ Mnohé z těchto bodů zní pěkně – schovává se ale za nimi více, než je zdrávo.

Kdo z křesťanů by nechtěl stát na straně otevřené a slušné společnosti! **Problém je, že se často neshodneme na tom, co to otevřená a slušná společnost znamená...** Chceme společnost, kde spolu budeme jednat slušně a kde panuje svoboda projevu. Ale i na tom, co to znamená slušně či zda existují nějaké limity svobody projevu, popřípadě kde, se příliš neshodneme. O to komplikovanější to je, když na základě těchto obecných principů máme rozhodnout kontroverzní otázky. Znamená otevřená a slušná společnost, že stejnopohlavní manželství mají být rovnocenná těm různopohlavním? Znamená to říci, že role ženy a muže mohou být odlišné? Na tyto názory mohou mít různé skupiny odlišné názory – a nemusí to nic vypovídat o jejich otevřenosti či slušnosti, popř. o stylu jednání s členy těchto skupin, ale o jiném světovém názoru. V poznámce o „otevřené a slušné společnosti“ tak čtu něco více – tedy, že autor chce, aby společnost byla otevřená a slušná v tom smyslu, který se zdá správný jemu. Budu rád, pokud moji domněnku vyvrátí.

S Martinem C. Putnou se shodnu jistě i v tom, že církev má pomáhat těm, kdo trpí. Lidé ale mohou trpět stejně tak v konzervativním, tak v liberálním prostředí. Zranění mohou vycházet jak z představ konzervativců o přílišném sešněrování životních možností, tak z představ liberálů o tom, že není potřeba takřka žádných pravidel či doporučení, jak vést život. Proč se radikálně vymezit proti prvnímu, ale zároveň nezmínit druhý problém?

Zejména nesouhlasím s tím, že by církev měla odložit zdvořilost, natož pak ke konzervativním proudům. Určitá zdvořilost by měla být všudypřítomná, vždyť láska je dobrotivá! Konfrontace, která je někdy nutná, však bez zdvořilosti povede jen k polarizaci, odchodům a zraněním. Nevím, jak by Martin C. Putna rea-

goyal, kdyby četl v Protestantu výzvu, aby konzervativci odložili zdvořilost a konečně konfrontovali liberální proudy. Někdy se takové výzvy objevují – a opět, na samotné konfrontaci nemusí být nic špatného – ale výslovně volat po odložení zdvořilosti je nepodobné vyhlášení války mezi těmito proudy.

Evangelická církev je dlouho domovem pro konzervativce i pro liberály. Krásnými příklady jsou některé sbory, které se po revoluci nerozštěpily a jsou v nich silné jak konzervativní tak liberální skupiny. Mám to privilegium, že jsem členem takového sboru, Praha-Braník. Jsou pak i primárně konzervativní sbory, popřípadě probíhají setkávání převážně konzervativních křesťanů například na Travné, kde se mladí setkávají přes padesát let. Volání po konfrontaci konzervativních proudů a obecně obracení se proti konzervativcům by vedlo k omezení heterogenity tohoto prostředí, které je dnes čím dál vzácnější.

Musíme se tedy spokojit s tím, že pokud chceme zachovat současnou evangelickou církev, tak na některé otázky nebude nabízet společnou odpověď. Je tak otázkou, zda byla vhodná poslední vyjádření vedení církve. V prvním se církev stavěla velmi silně na obranu svobody slova umělců, aniž by reflektovala skutečnost, že některá vyjádření velmi urazila část členské základny. V druhém církev kritizovala diskuzi ohledně Istanbulské úmluvy, které spíše vyjádřila podporu, aniž by reflektovala, že část církve má dojem, že tato úmluva je součástí určité ideologie, která je problematická. V obou případech s názorem církve souhlasím – svoboda projevu je podstatná a diskuze ohledně Istanbulské úmluvy byla nepřiměřeně vyhocená. Ale někdy je namístě říct nejen politicky liberální A, ale vzít v potaz, že tam je i konzervativní B, které zastává také část církve.

Pokud by se dlouhodobě vedla kampaň proti konzervativním názorům v evangelické církvi (což je to, co Martin C. Putna navrhuje), tak by to jistě vedlo k odchodu mnohých členů do konzervativnějších církví. Evangelická církev by přišla o mnoho. Konzervativní evangelíci často dávají výrazně vyšší důraz na misi, čtení Bible a církvi věnují mnoho peněz a času. Byl to právě jeden z nejkonzervativnějších evangelických sborů, Český Těšín, který se několik posledních let pokoušel resuscitovat sbor v Ústí nad Labem – a jezdili proto přes celou republiku.

Možná tato polemika pramení z nedostatečně vymezeného pojmu konzervativce. Nevnímám jej primárně jako osobu, která zuby nehty hájí současné pozice bez argumentační podloženosti; naopak v mém pojetí navazuje na pietistickou tradici, klade velký důraz na Bibli a snaží se žít podle ní. Možná máme s Martinem C. Putnou i výrazně jiné zkušenosti s konzervativci – poté, co jsem v různých dlouhých periodách strávil přes rok ve Spojených státech, přičemž jsem navštívil přes deset evangelikálních sborů, jsem získal o evangelikálech v USA výrazně jinou představu, než kterou líčí Martin C. Putna ve své knize.

Stojí-li evangelická církev na rozcestí, pak se může rozhodnout zbavit se svých konzervativních nebo liberálních členů či zůstat církví, která je ochotná přivítat

křesťany různých přesvědčení, popř. přijmout, že různé sbory budou zastávat různé názory. Z hlediska společnosti to bude představovat určitou nečitelnost a nebude možné, aby se církev jednotně vyjadřovala ke všem společenským otázkám. Budiž. Věřím, že evangelická církev má mnohé co nabídnout, a to zejména skrze své konzervativní členy.

Dělníku jedenácté hodiny, nezpochybňujte, prosím, dělníky, kteří již dlouho pracují! Vzkaz Martinu C. Putnovi však končím jinak – přeji brzké uzdravení a aby se Vám zdravotní potíže co nejvíce vyhýbaly.

*Jakub Drápal**

MARULKA HRBKOVÁ, ÚNOR 2017

(pokračování z minulého čísla)

■ *Marulko, kde jsi pracovala dále? Po práci na operačním sále ORL jsi šla kam?*

Z operačního sálu jsem se provdala (smích všech) a měli jsme chlapečka Pavla. A to už jsem šla do Prahy. Když byly klukovi 3 roky, tak jsem šla znovu do práce. Ale byla jsem v Praze 7 na ambulanci, na středisku. Na obvodě jsem sloužila u doktorky Kovářové, protože jsem nebyla schopná kluka jinak zajistit. Já tady nikoho neměla, rodiče žili na tom Domažlicku a manželovi rodiče v Nymburce.

■ *A manžel tady v Praze měl práci? Proč jste šli do Prahy?*

Manžel tady měl práci, byl evangelický farář a měl jít na sbor do pražských Strašnic po právě zemřelém faráři Balcarovi. (pozn.: dědeček Markéty Pospíšilové) Psal se rok 1968. Manželovi Karlovi sebrali státní souhlas, protože byl

v 50. roce zatčen a dostal 3 roky. Byl v Jáchymově. Pak přišla Helena Klímová a říkala: „Pane katecheto, ono se uvolnilo místo ve Strašnicích.“

Já jsem říkala: Hele Karle, rozhodni se sám. Tady opustíme byt – to jsme bydleli v Nuslích. A taky jsem říkala: Teď kdyby se cokoliv stalo (byl rok 1968), o byt přijdem a co potom. Tam přijde nový farář a co my? Říkala jsem – rozhodni se sám. On to chvíli promýšlel a pak řekl. Máš pravdu, já to nebudu hrotit, já to teda nechám a řekl Heleně ne.

A ještě, že to udělal. Protože státní souhlas by stejně nebyl dostal. To jsme měli tenkrát štěstí, že jsme se rozhodli, že do těch Strašnic nepůjdeme.

Karel to pak dosloužil jako řidič, prakticky celý život až do důchodu. Napřed jezdil v Geologickém průzkumu,

*) Autor je členem sboru Praha-Braník, doktorand na Právnické fakultě UK a asistent ústavní soudkyně. Vyšlo v časopise Protestant (10/2018)

tam měl kamaráda ze studií, tak ten mu nějak to místo opatřil. A pak měl dalšího kamaráda, tak nakonec jezdil v podniku „Kniha“. Ono se mu to hrozně líbilo. A sám říkal, že skoro to pro něj bylo, v daný situaci, to nejlepší, co ho mohlo postihnout. On říkal, že je placený turista. On byl takovej fotograf šílenej. Takže, když potom umřel a já našla ty diapozitivy zalepené pečlivě ve sklíčkách, musela jsem jich tisíce vyhodit do popelnice. On je neměl popsané a já nevěděla co je co.

■ *A jak jsi dlouho dělala na tom obvodě?*

Já myslím, že jsem tam určitě takový dva roky byla.

■ *A pak jsi šla kam?*

Pak jsem šla na ortopedii k profesovi Zahradníčkovi na Bojiště.

■ *A jako sestra k lůžku nebo na ambulanci?*

K lůžku. Sloužila jsme na 1. patře.

■ *A tam jsi měla ten úraz?*

Úraz? (Marulka přemýšlí) Ne, ne, to jsem sloužila na interně.

■ *A jak jsi se dostala z ortopedie zpátky na internu?*

Jak? (Marulka vzpomíná - proč jsem odešla?) Jó, jó, to si Pavel zlomil ruku.

Já jsem sloužila i noční a měla kluka, něco po 3. roce mu bylo. A školku otvírali až od 7 hodin. A teď my jsme neměli kluka kam dát. Jednou šel muž do práce, odvedl kluka a zavřel branku a nechal ho tam. Myslel, že tam počká. Kluk se sebral, přelezl branku, že půjde za tetou Helenou, ona bydlela kousek ve Střešovicích. Kluk spadl do nějakýho příkopu. A oni mi volali, abych přišla okamžitě domů. No, Pavel si zlomil packu. Oni mu to zasádrali a já si říkala: To není možný takhle, když jsem neměla vůbec nikoho, kdo by se ho ujal.

Jó, měla jsem sestřenici, která měla dítě o půl roku starší než já. A když jsme jedna nebo druhá potřebovala někam jít, tak jsme si vždycky vzaly to druhé dítě, abychom mohly jít k zubaři a tak. Ale nebylo to na pravidelnou pomoc.

■ *Takže z interny jsi šla na ORL operační sál, pak po mateřské na obvod, pak na ortopedii a pak zase na internu - a kam dál?*

Marulka přemýšlí a pak řekne: Já si to snad budu muset napsat.

pokračování příště
sepsala *Markéta Pospíšilová*

Z ŽIVOTA V JIŽNÍ ASII

Vracím se večer domu z nákupu. Z taxíku pozoruji, jak se ulice proměnily. Po-
uliční lampy jsou ověšené světelnými dekoracemi. Fasády domů ozdobené světelnými
řetězy. Všechny obchody jsou otevřené a plné lidí. Z reproduktorů se line
jemná hudba. Mám pocit, jako kdyby byly Vánoce.

Jenže je listopad a já jsem tisíce kilometrů daleko od domova. To, co se na
ulici děje, je příprava na oslavu hinduistického svátku Diwali, svátku světel. Je to
jeden z nejvýznamnějších hinduistických svátků a je oslavován s podobným nad-
šením, jako v západním světě Vánoce. Festival začíná za dva dny, ulice jsou ale už
teď neklidné ve velkém očekávání. Jeden za druhým jsou slyšet petardy a ohňo-
stroje. Ani kolem desáté večer to nevypadá, že by lidé chtěli jít spát.

Myslím si, že hinduistické náboženství a kultura je jedním z těch, které bijí
tím nejhlasitějším a nejsvráznejším tepem. Čtyři měsíce žiji v hinduistické zemi
a nebyl den, kdy by město, ve kterém bydlím, utichlo od zvuku náboženských
oslav a tradic.

Každé ráno mne probouzí cinkání a zpěv mnicha z hinduistického chrámu.
Ze svého balkónu mohu vidět lidi, kteří před odchodem do práce jdou zapálit
vonnou tyčinku a svíčku do chrámu a poklonit se svým bohům. Pak nasedám
do taxíku, který mne veze do práce. Řidič má zapnuté rádio, ze kterého se line
duchovní hudba. Je příjemná, uklidňující. Ale její slova jsou oslavou hinduistic-
kých bohů, je lépe se do nich příliš nezaposlouchávat. Řidič má auto uvnitř oz-
dobené čerstvými bílými květy, jejichž intenzivní vůně se mísí s vůní vonné ty-
činky – před začátkem své šichty zřejmě řidič zasvětil svůj „pracovní nástroj“
bohu práce. Na zpětném zrcátku se houpe oranžový opičí bůh.

V práci mi kolega, který pracuje jako sociální pracovník v terénu, vypráví
o člověku, kterému nedávno pomáhal a který mu při návštěvě doma s chloubou
ukazoval svůj „chrám“, který si vybudoval – místnost, uprostřed níž byla na pod-
stavci postavena a ozdobena cihla. Daný člověk si z cihly udělal boha, pojmenoval
ji a pak se jí klaněl a modlil se k ní. Do jeho „chrámu“ se chodí cihle klanět i další
obyvatelé dané vesnice. Bůh-cihla je dle člověka, který jej vytvořil, příbuzný vše-
obecně oblíbeného a významného boha Genášího, boha se sloní hlavou.

Jiná kolegyně mi vypráví o některých tradičních kmenech ve středozemí In-
die, které praktikují obětování dětí bohům s cílem získat si přízeň.

Když se vracím z práce pěšky domů, slyším za sebou zvuk přibližujících se bubnů.
Za okamžik kolem mne pomalu prochází průvod doprovázený malým nákladním
autem ozdobeným stovkami květů růží a afrikánů všech barev. V odkrytém ná-
kladním prostoru stojí několik lidí kolem černé rakve. Dvě zasmušilé ženy pak sedí
na okraji nákladního prostoru a rozhazují na silnici barevné květy. Jak auto ujíždí
dopředu a hudba bubnů se opět vzdaluje, zůstává na zemi pouze květová stopa.

Míjím stánek s čajem, kde si hlouček mužů v přepočtu za tři koruny vychutnává oblíbený odpolední nápoj plný cukru a plnotučného mléka. Vedle stánku sedí na zemi žena prodávající zeleninu. Má oholenou hlavu. Svě dlouhé krásné vlasy dala jako oběť díkuvzdání svému bohu za to, že vyslyšel její modlitby a dal jí, o co jej žádala.

Když dojdu ke svému bytu, všimnu si, že v chrámu se opět chystá jeden z hudebních večerů – večerů, kdy se hraje živá duchovní hudba, kterou shromáždění věřící poslouchají sedíce na zemi před chrámem. A člověk ani nemusí vycházet ven, hudba je tak hlasitá, přenášená amplióny, že ji zaručeně uslyší každý do vzdálenosti několika bloků od chrámu.

A festival Diwali, který za nedlouho začne, nebude výjimkou v tom, jak se tu náboženské svátky slaví. Bude to velké. Čeká nás tu několik hodně živých dní.

Ve světě je skoro 1 miliarda osob hinduistického vyznání, z toho naprostá většina žije v Indii anebo to jsou Indové žijící v různých dalších zemích světa. Křesťané tvoří v Indii pouhých 2,3% populace. Přesto tu má křesťanství hlubší kořeny než například ve střední Evropě. Podle tradice doputoval po Ježíšově smrti do Indie apoštol Tomáš. Vylodil se na místě dnešního města Chennai na jihu Indie. Po několika letech misijní činnosti, během nichž mnozí místní obyvatelé přijali Krista, byl umučen k smrti. Jeho hrobka v Chennai je dnes poutním místem. Na jihu Indie je možné najít nejvíce křesťanů a křesťanských sborů v porovnání se zbytkem země. Rozmanitost církví je zde veliká, od katolické, přes luteránskou, až po letniční a nezávislé sbory. A Církev je tu živá, plná rodin, které byly křesťany po dlouhé generace, ale také těch, kteří jsou teprve první nebo druhou generací křesťanů. Tak, jak silně je hinduistická spiritualita prorostlá životem každého osoby a rodiny hinduistického vyznání, stejně mocně Bůh přichází do životů těchto lidí. Za krátkou dobu, po kterou zde jsem, jsem vyslechla mnoho příběhů o zázračných uzdraveních, zázračných setkáních a snech, které vedli lidi k setkání s Kristem.

Modlete se za Indii, zemi, která hostí skoro jednu šestinu populace této planety. Indie se potýká s velikou mírou korupce v politice, ve státní správě, ve zdravotnictví a dalších oblastech. Jedna známá mi v diskuzi o míře korupce zmínila místní rčení: „Indie je chudá, ale Indové nejsou chudí.“ Indie zůstává jednou z nejnebezpečnějších zemí pro ženy, jako důsledek tradičního vnímání žen jako podřadných mužům. Články o znásilněních či jiných formách násilí na ženách tu jsou novinovým denním chlebem. Modlete se za místní vlády a politiky, kteří hledají s větším či menším západem řešení velké míry chudoby mezi obyvateli. Není zde výjimkou, že celé rodiny volí sebevraždu jako cestu k vykoupení z útrap chudoby a zadluženosti. Modlete se za místní křesťany, pro které se Indie stává méně a méně stabilním místem k životu se současnou silně nacionalistickou hinduistickou vládou (jen během pár měsíců, po které tu jsem, jsem slyšela o několika případech vypálených církvích či jiných útocích na křesťany (a také muslimy)).

E. A.

NEPÁLSKÝ STUDENT

Draží přátelé,

září 2018

zdravím vás všechna ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. Piší vám s radostí, že mohu psát dobré zprávy. Jsem v pořádku a moje studium dobře pokračuje z milosti Boží a také díky vaší pomoci a modlitbám. Doufám, že i u vás je vše v pořádku.

Jsem nyní v prvním semestru třetího ročníku. To že studuji již ve 3. ročníku znamená mnohem větší zodpovědnost a zároveň uvědomit si, že Bůh musí být tím jediným pevným základem pro můj život. Ve škole máme 7 předmětů, zajímají mne všechny, ale nejzajímavější je pro mne předmět Pastorační práce. Snažím se o tom co nejvíc naučit.

Při oslavě Dne nezávislosti jsme i u nás ve škole měli různé aktivity např. fotbalový zápas.

Jinak máme každé ráno bohoslužbu a minulý týden jsem měl kázání a také příští měsíc budu mít. Musím si to vždy pořádně připravit. Prosím, modlete se za mne, aby mi Bůh pomáhal dobře připravit kázání a Duch Svatý mluvil skrze Boží slovo.

Prosím vás o modlitby, protože občas se necítím zdravotně dobře, aby mne Bůh brzy uzdravil.

Také se za vás modlím za členy sboru i kazatele, aby váš sbor prosperoval.

A opět vám ještě jednou děkuji za vaši pomoc, nikdy na to nezapomenu.

Kéž Bůh vás i vaše rodiny chrání a požehná. Ashish Gairel

PODPORA NEPÁLSKÉHO STUDENTA

PROSTŘEDNICTVÍM NADACE INTERNATIONAL NEEDS (MEZINÁRODNÍ POTŘEBY)

Náš student *Ashish Gairel* úspěšně pokračuje ve studiu na teologické škole, která je v městě Dehradun v severní Indii. V tomto městě jsou 2 křesťanské teologické školy, které připravují studenty z Nepálu na povolání kazatelů a církevních pracovníků. V Nepálu totiž taková vyšší škola dosud není.

Nedávno ředitel české pobočky Nadace Mezinárodní potřeby Petr Horáček navštívil město Dehradun, kde mohl opět zhodnotit práci místních pracovníků, navštívit obě školy, kde jsou také studenti podporovaní z ČR, setkat se se studenty, dále i s některými dětmi v místním slumu, které jsou podporované českými dárci.

Tato kontrolní návštěva ukázala , jak efektivně jsou prostředky posílané dárce využity, i jak jsou rodiče podporovaných dětí vděční za to, že přestože žijí ve slumu, jejich děti mohou chodit díky podpoře do školy.

Bratr Horáček navštívil i Doučovací centrum Nadace, kde probíhají kurzy praktických dovedností pro dospělé a odpoledne také doučování a biblické programy pro děti podporované nadací..

Na stránkách Nadace Mezinárodní potřeby jsou i krátké příběhy několika mladých lidí, kteří byli od dětství podporováni z ČR a nyní už vykonávají povolání např lékařky, kazatele, církevní pracovnice.

Odhaduje se, že v severní Indii, zvláště v oblasti města Dehradun, žije celkem až 6 milionů lidí nepálského původu, kteří tam emigrovali z původní vlasti nejen z ekonomických důvodů, ale před r. 1990 i kvůli pronásledování křesťanů v Nepálu či později kvůli útokům maoistů v některých oblastech Nepálu . Někteří studenti teologických škol se vracejí do služby zpátky do Nepálu, ale jiní jsou potřeba pro službu právě pro tuto komunitu Nepálců v Indii.

Ve vlastním Nepálu žije nyní přes 30 mil obyvatel, a odhaduje se že je zde už 1 milion křesťanů, ačkoliv před 70 lety zde prakticky křesťané téměř nebyli. ■

JUBILANTI

RŮŽENKA ČERNÁ

Kdo by si pomyslel pohledem do tváře naší milé sestře Růžence Černé, že se dožívá významného životního jubilea. Po celou dlouhou řadu let, co jí znám, si nemohu vzpomenout, že by ve sborové práci nebyla aktivní. Ve staršovstvu zastávala nezáviděníhodnou funkci zapisovatelky. Většinou nebylo vůbec jednoduché zaznamenat bohatou diskusi tak, aby její podstata a závěr odrážely skutečnou realitu. Měla vždy ochotu se zapojit tam, kde tomu bylo zapotřebí. Obdrženého úkolu se zhostila na výbornou. Nekoukala na čas, který sborové práci obětovala. Velkou kapitolou její sborové práce je významný podíl na vydávání sborového časopisu Brána. Pokud nebylo dostatek příspěvků, tak neváhala a sama potřebný rozsah doplnila. Jsem přesvědčen, že si její sborové angažovanosti váží celý brannický sbor a je za ni vděčný. Aby toto vše úspěšně zvládla, je jisté, že byla v rukou Páně, který jí dával sílu a potřebné zdraví. Určitě nezůstanu ve sboru sám, kdo naší milé sestře Růžence vyjádří upřímný dík za její dobré srdce a za vše, co s láskou a ochotou pro sbor udělala. Ať i nadále cítí Boží vedení a pomoc vždy hotovou!

SAŠA SLABÝ ŠEDESÁTNIK

Měsíc leden je bohatý na životní jubilea. Do třetice patří upřímné blahopřání k 60. narozeninám bratru Sašovi Slabému. Nedlouho po příchodu do našeho sboru s celou svojí rodinou se zapojil do sborové práce. Jako člen staršovstva vykonával náročnou funkci zapisovatele, která bohužel ještě pokračovala po skončení schůzového jednání. Vždy dokázal přidat ruce k dílu všude tam, kde sbor takovou pomoc či službu potřeboval. Celou řadu let pořádal se svojí manželkou pro členy sboru velmi oblíbená prvomájová setkání. Přejme našemu milému bratru do dalších let hodně zdraví a Božího požehnání.

Pavel Novotný

JEDEN DEN V NOVÉM SVĚTĚ

Tak porůznu někde zpívám. Někdy v Atriu na Žižkově, jindy v evangelickém Salvátoru, před pár dny v kostele sv. Vavřince v Praze (kdo ví kde to je?). Nedávno to bylo v newyorské Carnegie Hall – to bylo hezké.

Řekl jsem si, že bych vám o New Yorku něco pověděl – ono, já si sám chci zapamatovat co možná hodně a tento text bude mé paměti někdy v budoucnu nápomocný. Zároveň, třeba se do tohoto velkého jablka chystáte – v tom případě budu rád, když tento textík poslouží jako takový průvodce. V mé oblíbě je zaměřovat se na malé věci, na věci, které by jiný přehlédl, a tak takový bude i můj průvodce. Snad vás něco překvapí.

Mě docela rychle překvapila ta skutečnost, že New York (a budu mluvit v podstatě výhradně o ostrově Manhattan, protože jinde jsem se prakticky nevyskytl) je samá jednosměrka. Nevěříte? Věřte. Typická situace je 4proudá jednosměrka křížící jinou 4proudou jednosměrku. Přes křižovatky potom chodíme na bílého panáčka a stojíme na červenou ruku – pokud ruka začne blikat, můžeme silnici dopřejít, nesmíme už však do silnice vkročit. (Typický Newyorčan – a je zajímavé, jak rychle to pochytl Evropan, čili třeba já – vidí blikající červenou ruku, tak spěšně vkročí do silnice, aby stihl být na druhé straně, než ruka doblíká. Ještě typičtější Newyorčan se na svítící červenou ruku rozhlédne, vidí, že nic nejede, a přejde.)

Jakožto člověka vychovaného na Happy Mealu mě dále zajímalo, jaké je jídlo McDonaldu v jeho domovině. Odpověď zní: Především velmi levné! Když řeknu, že základní hamburger stojí jeden dolar a třicet centů, tak vás to asi nezaujme. Proto dodám, že nedlouho před mcdonaldím hamburgerem jsem zkusil odfláklý cheeseburger od pouličního prodáváče (tito jsou na každém kroku), který když jsem jedl, tak jsem se obával o své zdraví – tento strach vzbuzující cheese-

burger, kterým jsem se ani nenasytil, stál šest dolarů... Dále, nacházej se v Americe, doufal jsem, že pravý newyorský hamburger z pravé newyorské pobočky bude něco víc než známe od nás... Ne, vůbec ne. Bylo to naprosto přesně to, co známe od nás, tedy, tak určitě, mírné zklamání.

Ale dostáváme se k mému hlavnímu očekávání od pobytu ve městě, které skutečně nikdy nespí. Chtěl jsem vidět „the Manhattan skyline“ – horizont vedle sebe rozestých newyorských mrakodrapů. Pro tento účel je jistě dobré využít Brooklyn Bridge, brooklynský most, protože z něho je vše krásně vidět, máme to jako na dlani.

Abych se neuchodil moc, využil jsem metro. Usmyslil jsem si dojet na odvrácenou stranu mostu, ten přejít opačným směrem a pokračovat manhattanskými ulicemi dále a dále a skončit na hotelu.

Když jsem u věci „metro“. Při vstupu do něho narazíte na turniket, za turniket vás pustí MetroCard, kartička na cestování metrem – jedna jízda (zahrnující neomezené množství přestupů v rámci metra) stojí dva dolary a sedmdesát pět centů. Orientace v metru pro mě vůbec nebyla jednoduchá – z obou stran peronu například jede metro stejným směrem, pro opačnou jízdu musíme nadejít koleje a použít protější peron; ne každý vlak zastavuje v každé stanici, do které přijede; pro směr jízdy se orientujeme pomocí konečných stanic, avšak vlaky jsou někdy označeny oběma konečnými stanicemi, přičemž také se mi stalo, že ta spodní zmíněná konečná stanice byla ta, ze které vlak vyjel, ne ta, do které jel. No... chce to praxi. Vždycky jsem to nějak intuitivně otipoval a kupodivu má rozhodnutí podpořená výpověďmi náhodných kolemjdoucích nebyla mylná. Tedy, dorazil jsem k mostu Brooklyn Bridge. Ten také lze okomentovat těžko předvídatelným způsobem.

Například věděli jste, že pro pěší je široký asi tak jako modřanská cyklostezka? No, to vlastně přeháním, protože šířka určená nemotoristickým turistům je zpola vyhrazená cyklistům. Takže šířka pro chodce je na brooklynském mostu cca dva metry. Vůbec, není to moc příjemné jít po tom mostu: pořád se někomu vyhýbáte, pořád na vás někdo cinká, pořád kontrolujete, jestli vám někdo něco nekrade, a fotky mrakodrapů na obzoru vám kazí ocelová mostní konstrukce – fotka bez ní vám je jako pěším zapovězena. Přese všechno jsem byl ale spokojen, protože hlavní cíl jsem splnil.

dokončení v příštím čísle

D. Pinc

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník
Telefon: 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/0300
Variabilní symboly:
111 křesťanská služba
222 salár
333 dar
444 Jeronýmova jednota
555 nepálský student
888 rekonstrukce kostela (plyn...)
999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM
na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXV. ročník, číslo 1/leden 2019

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

